

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Skap. 4, 1—6: Efterdi da Kristus har lidt i Kød, saa skulle ogsaa I værne eder med det samme Sind (thi den, som har lidt i Kød, er dødt op med Synd) saa at I ikke fremdeles leve den øvrige Tid i Kød, det efter Menneskers Øjter, men efter Guds Villie. Thi det er nok i den forbigangne Tid at have gjort Hedningernes Villie, idet I have vandret i Uterlighed, Øjter, Gulderi, Evid, Drif og skammelig Afgudsdyrkelse; hvorfor de forundre sig og spotte, naar I ikke løbe med til den samme Afgudsløsheds Pæl; men de skulle gøre ham Regnskab, som er rede til at domme levende og døde. Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde, for at de vel skulde være dømt paa Menneskers Vis i Kød, men leve paa Guds Vis i Aanden.

Menneskers Øjter eller Guds Villie
Peter gaar i det foreliggende Af-snit tilbage til, hvad han begyndte med Skap. 3, 18, at henvise til den lidende Kristus som Forbilledet for Kristne, der maatte lide Misfærd og Forsølgelse i Verden.

Men lad os atter minde om, at Apostelens Formaninger gaar stadig ud paa Anvendelsen af hvad han (Skap. 2, 12) begyndte at for-mane sine Lærere til — at føre en „god Vandel iblandt Hedningerne.“

Vi foretrækker her Dr. Nordans Overfættelse af 1. Vers: „Naar altjaa Kristus har lidt i Kød, saa skulle ogsaa I ruste eder med den samme Tanke, at den, som har lidt i Kød, er færdig med Synd.“

Apostelen gaar ud fra, hvad han sagde 2. 18 i det foregaaende Skap., at Kristus led Døden i Kød. Han var villig til at lide den timelige Død, vidende at det ikke var den værdige Videlse, men Indgangen til det sande Liv og Hærlighed.

Derfor bør de Kristne ogsaa ruste sig med den samme Tanke, at Videlsen i Kød eller timelig Videlse ikke er det værdige, der kan hænses dem, og saa lægger han den Tanke til, at den, der har lidt i Kød, liden Forsølgelse for sin Kristne Vandels Skyld, er færdig med Synd.

Det er en færdig og sikkert ogsaa en sand Tanke, at den, der har lidt for sin hellige Vandels Skyld, har dermed ikke alene vist, at han har taget Kampen op imod Synd, men er endog hørt op med at leve i de Synder, han før levede i.

At det er Apostelens Tanke, det stadfæstes i det følgende: „saa at I ikke fremdeles leve den øvrige Tid i Kød, det efter Menneskers Øjter, men efter Guds Villie.“

Menneskers Øjter og Guds Villie stemmer ikke overens. Menneskers Øjter leder til Synd og derigennem til Fordærvelse, men Guds Villie leder til god Vandel og derigennem til de Kristnes Besærelse af Gudsforholdet og endelig til Frelse og Hærlighed.

Videre siger Peter, idet han følger samme Tanke om Helligførelse: „Thi det er nok i den forbigangne Tid at have gjort Hedningernes Villie, idet I have vandret i Uterlighed, Øjter, Gulderi, Evid, Drif og skammelig Afgudsdyrkelse.“

Her møder vi et af de Udtaleser, som viser, at idet mindste en Del (og rimeligvis en stor Del) af dem, Apostelen skriver til, tidligere har været Hedninger, uagtet han i Indledningens tilfælde som „Udlandinge i Adspredelsen.“ Vaade siger han ligefrem „Hedningernes Villie,“ og han nævner blandt andre aabenbare Synder „skammelig Afgudsdyrkelse.“ Selv om Jøder kunde være henfaldne til de andre Synder, som han nævner, saa dog ikke til skammelig Afgudsdyrkelse!

Men hvor minder dog de Synder, Apostelen nævner som gaaende i Svang blandt Hedningerne derinde i Lilleasien, om, at Verden til enhver Tid er sig selv lig, saa snart og saa længe Menneskers Øjter følger!

Det hedder videre: „hvorfor de forundre sig og spotte, naar I ikke

løbe med til den samme Afgudsløsheds Pæl (Nordans: „Afgudsløse Afgudsløsheds.“).

Der er overfæt „de forundre sig“; det staaar egentlig, at det forekommer dem fremmed, hvoortil den engelske Text svarer. Det er ganske træffende. De har jo været vant til at se disse deres Medmennesker, før de blev Kristne, løbe med til den samme Afgudsløsheds Pæl, og de skønner, at det er noget fremmed, det er kommet ind iblandt dem ved Kristendommen, og det er jo et godt Udtryk derfor paa Dansk, at de „forundrer“ sig derover.

Men der lægges til „og spotte“ eller bespøtte. I Stedet for at tænke over, om ikke det fremmede, de ser hos de Kristne, er noget godt, saa spotter de over, at de vil være bedre end de andre, og at de er bange for at tage Del i de gamle fædelige Ulyigheder.

Hvor det ogsaa ligner, hvad man har været Vidne til i vor Tid paa Ege, hvor der er blevet påtalt alvorlig kristeligt Liv. Det er de gamle Kristnes gode Vandel, der dommer deres Liv, som fremdeles lever efter Kødets Begær.

Der siger Apostelen saa et Ord om Spotterne: „Men de skulle gøre ham Regnskab, som er rede til at domme levende og døde.“

Det er en fri Sag, om Mennesker vil være med paa Guds Side eller ikke, om de vil tage imod Frelsen i Kristus eller ikke, men det er ikke en ligegyldig Sag. Jesus, der har været her paa Jord, og som ned igennem Tiderne for-fundes som Frelser, han kommer igen som Dommer over levende og døde.

Saa er vi kommen til det Vers, som vi henviste til sidst i Forbindelse med Skap. 3, 18 og 19 om Jesu Redfart til Hades og hans Prædiken for Aanderne: „Thi derfor blev Evangeliet forkyndt, ogsaa for døde, for at de vel skulde være dømt paa Menneskers Vis i Kød, men leve paa Guds Vis i Aanden.“

Som vi gjorde opmærksom på sidst, kan her kun være Tale om en Prædiken af Evangeliet for døde: Teksten tillader ikke anden Opfattelse. Og paa dette Sted bruges et Ord, som klart viser, at det var Evangeliet, det glæde Budskab, der blev forkyndt. Saa lang er mange Fortolkere enige.

Men hvem dette Evangelium blev for, det kan ikke afgøres. Muligvis det har været den gamle Ragt troende, muligt det har været adfærdige, som ikke har haft Andenning til at høre Forfættelserne om Frelseren til Israel.

Der kan altjaa ikke grundes nogen Lære om, en Prædiken for de døde eller i de dødes Rige.

Og det behøver vi heller ingen Lære om, thi vi har Evangeliet forkyndt for os her. „Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.“

Og om der ligger nogen Prædiken for de døde, saa er Frelsens Bilskaar de samme som her. Tag imod Frelsen her, saa er du sikker i din Sag.

Luth rinder

færlig fra hans Brevfættelse. Bed Biskop Dr. Poulsen.

Luther er en af Verdenslitteraturens flittigste Stribenter. Den endnu uafsluttede Weimaruudgave af hans Bærker antages at blive paa ca. 70 Bind, hvert gennemsnitligt paa 700 Sider i stort Format. Hans Forfattervirksomhed kunde have gjort ham til en rig Mand. En Boghandler tilbød ham en Gang 400 Gylde aarlig for at blive hans Forlægger. Det vilde være til 5400 Kr. om Aaret, og efter Pen-genes Værdi i Datiden betød det en meget stor Aarsindtægt. Men Luther tog aldrig mod noget Søn-skrift eller Lod saa Bog-trækkeren eller Boghandleren havde. Han var tilfreds med at faa Indtægten.

Thi saadan Lære og Tro har han ogsaa allerede befulgt i Eder og stadfæstet med fædelige Tegni, nemlig, at I tillige med os alle for mit Navns Skyld har maattet lide megen Spot, Slændsel, Haan, Forag-

1523, hvor hans Arbejde endda forstyrredes ved nogle Ugers Røfse og vanfælgeligheder af nervøse Hovedmerter. De tilfældigt bevarede Breve fra dette Aar udgjorde ca. 120 trykte Sider i en mindre Udgave. I den store Udgave følger et Par Dufin Skrifter fra samme Aar 640 Sider, Prædikerne 500 Sider, en Forelæsning over 5. Mo-sesbog 240 Sider. Og foruden alt dette leverede han i samme Aar Overfættelsen af de bibelske Bøger fra Josua til Ester, der i vore Bibler udgør ca. 300 Sider.

Det var, som sagt, ikke for at tjene Penge, at han udvovede dette overvældende store Forfatterfæb, heller ikke for at vinde Ere eller Jædeligheder. Det var ham en Tjeneste, en hellig Tjeneste, der skulde udføres for Guds og Sandhedens Skyld, og en stærkligheds Tjeneste, som han for sine Medmenneskers Skyld ikke vilde undlade. Særlig om hans Breve gælder dette sidst.

Uf disse skal det følgende bringe forskellige juaa Minder, der dels færlig for danske Lærere. De første handler om hans Familieforhold. De sidste er strevne til danske Forfættelse og enkelt til et Gæstgæst i det den Gang danske Hertugdømme Slesvig. En Del af dem findes optagne helt eller i Brudstykke i en autoriseret Udgave for Danmark og Norge af Professor i Klosterv. Walthers Jubilæums-skrift, „Luthers Personlighed,“ der i Sommer er udkommet hos Guldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

Luthers Breve til sin Fader under hans sidste Sygdom. 15. Februar 1530.

Til min kære Fader, Hans Luther, Borger i Mansfeld im Thal, Naade og Fred i Kristus Jesus ved Herre og Frelser. Amen.

Kære Fader! Min Broder Jakob har skrevet, at I ligger færlig fag, fordi nu Winterluden er flem, og der ellers er allehaande Færd, og jeg vil ogsaa give Naade til villigt og lydigt at tage imod alt saadant. Dette forbandede Liv er jo intet andet end en Jammerdal, hvor man jo længer, jo mer ser og erfarer Synd og Onsdad, Plage og Ulykker, og alt det hører ikke op eller tager af, før man har fæstet Jord paa os; saa maa det dog stundse og lade os føle tilfreds i Kristus No, indtil han kommer og opvækker os igen med Fred. Amen. Hermed befaler jeg eder til ham, der har eders kære end I selv og har beviset en saadan stærklighed, at han har taget eders Synder paa sig og betalt dem med sit Blod og ladet eder det vide med Evangeliet og givet eder ved sin Aand at tro det saaledes beredt og befulgt det alt paa det vise, saa at I ikke mere hverken tør søge eller frygte, men kun lade eders Hjerte blive fag og troelstigt ved hans Ord og Tro. Naar det sfer, saa lad ham søge; han vil gøre det vel, ja han har da allerede gjort det paa det allerbedste, mere end vi kunne begribe. Den samme vor kære Herre og Frelser, han være med eder og hos eder, for at vi (Gud lade det nu sfer eller der) igen maa ses med Glæde. Thi vor Tro er vis, og vi tvivler ikke om, at vi atter skulle ses hos Kristus om kort Tid, efterdem Afstanden fra dette Liv er for Gud meget ringere, end om jeg drog fra eder i Mansfeld hertil, eller I drog fra mig i Wittenberg til Mansfeld. Dette er viselig sandt; det drejer sig om en kort Stunds Svov, saa skal det blive anderledes.

Svovsel jeg nu haaber, at eders Soagnepræst og Prædikat vil rigelig vise eder deres tro Tjeneste i saadanne Sager, saa at I ikke trænger til mine Ord, saa har jeg dog ikke villet undlade at undfælde min legemlige Brøvelse, som Gud ved det, af Hjertet gør mig ondt. Min Kæthe, lille Hans og Vene, Koster Vene og hele Sufet hilser eder og beder ogsaa trofast for eder. Hils min kære Røder og alle Vennerne! Guds Naade og Kraft være og blive evindeligt hos eder! Amen. Eders kære Søn, M. L.

Brevet blev modtaget med Glæde af den gamle Luther, som fit

had, Tjendstaf og ogsaa Fare (Gal. 6, 17). Dette er de rette Mærke-tegn, hvormed vi skulle ligne vor Herre Kristus, som St. Paulus siger, for at vi ogsaa kunne faa Vished med hans tilkommende Hærlighed.

Saa lad nu i Eders Svaghed Hjertet være trist og troelst! Thi vi har i hint Liv hos Gud en vis og trofast Hjelper, Jesus Kristus, der har gjort det af med Døden og Synden for os og nu sidder der til bort Bedste og tilligemed alle Engle staaar paa vor Side og har Omjorg for os, naar vi skulle fare bort herfra, saa at vi ikke tør søge eller frygte for, at vi skulle ned-junkte eller gaa til Grunde. Han har for stor Magt over Synden og Døden, til at de skulde kunne gøre os noget. Saa er han ogsaa saa hjer-telig og trofast og froy, at han ikke fan eller vil forlade os; kun at vi begære det uden at tvivle.

Thi han har talt, forfættet og tilfagt det, han vil og fan ikke løve eller bebrage os; derom er der ingen Tvivl. Bedst, siger han, saa skal I saa, søge, saa skal I finde, banker paa, saa skal der lufes op for eder (Mt. 7, 7). Og et andet Sted (Ap. 2, 21): „Alle, som paakalde Herrens Naad, skal frelles.“ Og hele Salteren er fuld af saadanne trafærlige Forfættelse, især den 91. Salme, som er god at læse for alle søge.

Dette vilde jeg gerne sige eder skriftligt i Befængning for eders Svagdom, (fordi vi ikke sender vor sidste Time), for at jeg kan dele eders Tro, Kamp, Trøst og Tak til Gud for hans hellige Ord, som han saa rigelig, kraftig og naadig har givet os i denne Tid.

Men er det hans guddommelige Villie, at I skal vente endnu længere paa hint bedre Liv og fremdeles lide sammen med os i denne bedrøvelige og ufalige Jammerdal, og se og høre Ulykker eller ogsaa sammen med alle Kristne hjælpe at bære og overvinde dem, saa vil han ogsaa give Naade til villigt og lydigt at tage imod alt saadant. Dette forbandede Liv er jo intet andet end en Jammerdal, hvor man jo længer, jo mer ser og erfarer Synd og Onsdad, Plage og Ulykker, og alt det hører ikke op eller tager af, før man har fæstet Jord paa os; saa maa det dog stundse og lade os føle tilfreds i Kristus No, indtil han kommer og opvækker os igen med Fred. Amen.

Hermed befaler jeg eder til ham, der har eders kære end I selv og har beviset en saadan stærklighed, at han har taget eders Synder paa sig og betalt dem med sit Blod og ladet eder det vide med Evangeliet og givet eder ved sin Aand at tro det saaledes beredt og befulgt det alt paa det vise, saa at I ikke mere hverken tør søge eller frygte, men kun lade eders Hjerte blive fag og troelstigt ved hans Ord og Tro. Naar det sfer, saa lad ham søge; han vil gøre det vel, ja han har da allerede gjort det paa det allerbedste, mere end vi kunne begribe. Den samme vor kære Herre og Frelser, han være med eder og hos eder, for at vi (Gud lade det nu sfer eller der) igen maa ses med Glæde. Thi vor Tro er vis, og vi tvivler ikke om, at vi atter skulle ses hos Kristus om kort Tid, efterdem Afstanden fra dette Liv er for Gud meget ringere, end om jeg drog fra eder i Mansfeld hertil, eller I drog fra mig i Wittenberg til Mansfeld. Dette er viselig sandt; det drejer sig om en kort Stunds Svov, saa skal det blive anderledes.

Svovsel jeg nu haaber, at eders Soagnepræst og Prædikat vil rigelig vise eder deres tro Tjeneste i saadanne Sager, saa at I ikke trænger til mine Ord, saa har jeg dog ikke villet undlade at undfælde min legemlige Brøvelse, som Gud ved det, af Hjertet gør mig ondt. Min Kæthe, lille Hans og Vene, Koster Vene og hele Sufet hilser eder og beder ogsaa trofast for eder. Hils min kære Røder og alle Vennerne! Guds Naade og Kraft være og blive evindeligt hos eder! Amen. Eders kære Søn, M. L.

det foreløst af Præsten i Mansfeld. Da denne spurgte, om han ogsaa troede paa, hvad han havde hørt, svarede den gamle: „Ej, naar jeg ikke troede det, saa var jeg et Skarn.“

Aften og Morgen.

(Af Ivar Marius Hansen.)

„Og der blev Aften og Morgen første Dag.“

1. Mos. 1, 5.

Vi har i det foregaaende hørt et Ord om Aftenen, en „Aftenprædiken“, om man saa vil, noget om, hvad Aftenstunden fan paaminde os om. Men Gud gav os en dobbelt Gave, han skænkede os ogsaa den dejlige Morgen. Naan haende, den ogsaa har noget at undervise os i. I ældre Tider holdt man i Danmark i Byerne „Troprædiken“, det vil sige en fædelig Prædiken, en Morgenprædiken. Lad Morgen holde en „Troprædiken“ for os.

IV. Morgen.

Vi taler om Tidens Morgen, Stabelens Morgen. Den oprandt lys og klar og straalende. Gud talte og det sfer; han fød, og saa stod det der. Og da han befal sit Bærk, da var det „saare godt“. Der var ingen Synd eller Synde noget Sted. Og alle Guds Bærk raabte med Glæde og forkyndte deres Stabers Pris.

„Naan gif i Jyrdens Lunden.“ Men han var ene og ensom. Da stæbte Gud ham en Medhjælper til at være hos ham. Det var om Fredagen. „Naan gif og vidste ikke, at det var hans Brøllupsdag.“ Men det var det. Da han vaagnede, stæbte hans Hustru med Smil ved hans Side.

Det var en lys og lyffelig Morgen, som vi ganske vist ikke ved troet meget om; men det ved vi, at der var endnu hverken Synd eller Sorg i Paradis. Men saa kom Faldet ved Hævelens Vist og Efterførelse. Det lyffelige Menne-skepar faldt i Ulyghed mod deres Gud og Staber og blev jaget bort fra deres lyffelige Hjem i Eden. Den lyse Morgen blev overfættet og i hans Ravn er Frelse og Forladelse at finde for den første Synder saa vel som for den fætteløse. Det lyffelige Menne-skepar faldt i Ulyghed mod deres Gud og Staber og blev jaget bort fra deres lyffelige Hjem i Eden. Den lyse Morgen blev overfættet og i hans Ravn er Frelse og Forladelse at finde for den første Synder saa vel som for den fætteløse. Det lyffelige Menne-skepar faldt i Ulyghed mod deres Gud og Staber og blev jaget bort fra deres lyffelige Hjem i Eden. Den lyse Morgen blev overfættet og i hans Ravn er Frelse og Forladelse at finde for den første Synder saa vel som for den fætteløse.

Og Gud herte Vennen! han forbarmede sig over os i vor Glendighed, rev „Sindens Jønder“ og sendte os sin enbaarne Søn. Naan gjorde alle Ting. Naan genoprettede, hvad vi Mennesker havde forlitt; han oprettede „Frelsens Husboldning i Tidens Jønde“ og „nu fan hvem som helst tro og blive frelst.“

Det Aar, som mislykkedes, fan og vil Gud bostat sig ikke saa faa danske, og omfornne og omdanne, som Paulus i Foraaret 1917 købte Kredsmisfættelse: „Vi er hans Bærk, fættede i nær Th. Sweet en Farm i Hart-Kristus Jesus til gode Gerninger, wick og bostate sig der. — Mr. som Gud forud beredte, at vi skulde Sweet, der ikke svarer sig nogen

vandre i dem“ (Efs. 2, 10). Er du, kære Læser, bleven omfætt ved Guds Naade? Hører du til „Guds igenfættede ufættende Sjæle?“ Hvis ej, da søg dog i Rod og Tro, den Gud, der begyndte sit gode Bærk med dig i din Taab, og lad ham fortsætte det i dig, saa du bliver et troende Menneffe, „hans Bærk“. Naandens Bærkfættelse er „i Kristus“, der skal Underet, Næffabelfen sfer; det er beredt ogsaa for dig. Maatte denne Næffabelfes Morgen oprinde for dig; det vil den, blot du selv af Hjertets Følge begærer Naade. Guds Frelsestærker omfatter ogsaa dig.

„Paafættelsen morgen sluffer Sorgen til evig Tid.“ Det var mætteløse Langfredag Aften; men da Paafættelsen oprandt over Jesu tomme Grav, da sluffedes, Sorgen, da var Synd, Død og Dævel overvundet, og et levende Naab skænktes os atme Mennesker, Brodens Vorn, som fættedes Gæde for Gud. Naan lever, og vi skal leve.

De talte i den gamle Kirke om „Korsets Paafættelse“ og „Opstandelsens Paafættelse“. Naan Korset raabte Jesus: „Det er fuldbragt!“ Og den tomme Grav fættede Segl paa dette Ord. Den Taab, Jesus angættedes for at blive døbt med, haende haat nu modtaget; den beste Skaff, der blev raft og saa stod det der. Og da han befal sit Bærk, da var det „saare godt“. Der var ingen Synd eller Synde noget Sted. Og alle Guds Bærk raabte med Glæde og forkyndte deres Stabers Pris.

„Naan gif i Jyrdens Lunden.“ Men han var ene og ensom. Da stæbte Gud ham en Medhjælper til at være hos ham. Det var om Fredagen. „Naan gif og vidste ikke, at det var hans Brøllupsdag.“ Men det var det. Da han vaagnede, stæbte hans Hustru med Smil ved hans Side.

Det var en lys og lyffelig Morgen, som vi ganske vist ikke ved troet meget om; men det ved vi, at der var endnu hverken Synd eller Sorg i Paradis. Men saa kom Faldet ved Hævelens Vist og Efterførelse. Det lyffelige Menne-skepar faldt i Ulyghed mod deres Gud og Staber og blev jaget bort fra deres lyffelige Hjem i Eden. Den lyse Morgen blev overfættet og i hans Ravn er Frelse og Forladelse at finde for den første Synder saa vel som for den fætteløse. Det lyffelige Menne-skepar faldt i Ulyghed mod deres Gud og Staber og blev jaget bort fra deres lyffelige Hjem i Eden. Den lyse Morgen blev overfættet og i hans Ravn er Frelse og Forladelse at finde for den første Synder saa vel som for den fætteløse.

Der er Aarsag til paa Paafættelsen deres lyffelige Hjem i Eden. Den lyse Morgen blev overfættet og i hans Ravn er Frelse og Forladelse at finde for den første Synder saa vel som for den fætteløse. Det lyffelige Menne-skepar faldt i Ulyghed mod deres Gud og Staber og blev jaget bort fra deres lyffelige Hjem i Eden. Den lyse Morgen blev overfættet og i hans Ravn er Frelse og Forladelse at finde for den første Synder saa vel som for den fætteløse.

Den gamle Puritanerpræst Flavvel sluttede alle sine Prædiker med disse Ord: „Lovet være Gud for Jesus Kristus!“ Den Lovprisning vil vi ogsaa svæde for Paafættelsen.

Fra Otisco County, New York Stat.

I Lovet af de sidste 2 a 3 Aar har der her i Byerne Mt. Vishon, Wilford og Hartwick i Otisco Co. sin første Dannelses, fan og vil Gud bostat sig ikke saa faa danske, og omfornne og omdanne, som Paulus i Foraaret 1917 købte Kredsmisfættelse: „Vi er hans Bærk, fættede i nær Th. Sweet en Farm i Hart-Kristus Jesus til gode Gerninger, wick og bostate sig der. — Mr. som Gud forud beredte, at vi skulde Sweet, der ikke svarer sig nogen

Opdyrkede og uopdyrkede Farme
til Salgs i Becker County, med Overflod af vakre Indsøer og en god frugtbar Jord; nye Skandinaviske Settlementer med let Adgang til Skole og Kirker. Nær Detroit, ved Nor. Pac. og Soo Banen. Jorden er sort, lærholdig Sandjord, tildels Prærieland, tildels Tømmerbevokset. Uopdyrket Land til Salgs for 15—40 Dollars per Acre, opdyrkede Farme fra 40—100 Dollars. For nærmere Oplysninger skriv til THE MERCHANTS NATIONAL BANK, Detroit Minn.

\$3,000,000,000

„Liberty Bonds“ til en Værdi af tre Milliarder Dollars bliver udbudt i den tredje „Liberty Loan Campaign.“

Nebraskas Andel er \$31,942,800.

Vore unge Mænd sætter Livet til! Bærer du din Del af Byrden?

Dersom det frie Amerika er værd at kæmpe for, maa du som lædrelandskærlig Borger laane Regeringen dine Penge og din Kredit. Hele Nationen maa tage Del.

For at muliggøre en snarlig Fred kræver vore Soldater i Frankrig, at vi forsyner dem rigeligt med Vaaben, Ammunition, og de øvrige Krigsfornödenheder.

Dersom Blodbadet og Lidelsen skal forkortes, dersom endeligt Nederlag skal forebygges og dersom vi ikke vil tvinges til at indvillige i en blot midlertidig Fred, maa vi handle hurtigt.

Vi maa anstrenge os til det yderste for at hjælpe NU.

Nebraska Liberty Loan Committee